— Сега ще трѣбва да станемъ жетвари! — каза селянинътъ.

Назамбиха сърповетѣ. Отидоха на нивитѣ. Ожнаха. Овършеха. Събраха много. Насипаха го въ чували. Закараха го на воденица. Смлѣха го. Омѣсиха хлѣбъ. Изпекоха го.

— Много сладъкъ е хлѣба!

— Сладъкъ е! Всѣкога е сладъкъ, когато съ трудъ е изкаранъ!

Т. Харманджиевъ

Катеричкитѣ и вълкътъ

Небето е синьо, както езерото подъ върха. Горе на планината грѣе слънцето, блѣстятъ ледениѣ висулки като полюлеи. На края на елховата горичка на едно клонче седятъ Ей и Ейка, катеричкитѣ. Тѣ сж облечени топличко, а на ржцетѣ си носятъ ржкавички. Ейка казва:

— Мене ме е страхъ . . . До другата гора е далече, а по земята може да ни хване вълка.

Ей трака смѣло токоветѣ на ботушкитѣ. Снѣгътъ е съвсемъ чистъ, като точици се чернѣятъ само бребинкитѣ на зайцитѣ и едва личатъ следи отъ птичи крака. Никжде следи отъ вълкъ.

— Слушай,—казва Ей,— въ тази гора нѣма вече нищо за ядене. Не се страхувай отъ вълка, азъ ще те пазя.

Лошиятъ вълкъ дреме задъ единъ храстъ. Устата му е червена като кръвь, а въ очитѣ горятъ зелени, зли пламачета. Вълкътъ чу бързи стжпки и видѣ какъ Ей и Ейка презъ глава тичатъ къмъ другата горичка уловени за ржце. Той изръмжа сърдито и се спусна подиръ тѣхъ.

Ей и Ейка видѣха вълка и побѣгнаха колкото имъ крака държатъ. Ей тичаше по-бързо и до първото дърво му останаха десетина крачки, когато чу жалния писъкъ на изостаналата катеричка. Ей видѣ за мигъ изпълненитѣ й съ ужасъ очички и сърдцето му се напълни съ смѣлость. Той се спрѣ, закрѣще гнѣвно и хвърли въ малката си ржичка снѣгъ срещу голѣмия звѣръ. Вълкътъ се спрѣ за нѣколко секунди смаянъ отъ неочакваната дързость и тѣзи нѣколко секунди бѣха достатъчни за да се намѣри Ейка на дървото. После вълкътъ се опомни и съ единъ скокъ се хърли срещу катеричката.

Ей чакаше смѣло неприятельтъ. Въ секундата въ която страшнитѣ лапи почти го докоснаха той ловко отскочи настрана. Вълкътъ заби муцуната въ снѣга, а Ей свѣткавично се покатери на дървото.

Ей и Ейка, катеричкитѣ, седѣха на едно клонче и се присмиваха на вълка. Ей хвърли една шишарка, която падна право въ устата му. Вълкътъ изкимтѣ злобно.

— Вижъ,—каза Ей, — загубихъ си ржкавичкитѣ!

— Това е нищо, ще ти направя нови! — отговори Ейка.

Тѣ се усмихнаха весело и поеха изъ гората съ кристалнитѣ висулки, които на слънцето блѣстѣха като въ приказна градина.

П. Вежиновъ

Станете редовенъ абонатъ на списанието. Съ това ще помогнете дѣлото на „Нова картинна галерия“